

-

mörkrets mardröm

Tystnad. jag stirrade tomt framför mig, kände hur livet bara rann ur mig som sand. Hur fasiken kunde jag vara så naiv?! Jag lyfte handen mot spegeln och la den på den blanka ytan så att mitt ansikte täcktes. Blodet strömmade upp i ansiktet och avslöjade en hemsk rodnad. Hur skulle jag ta mig ur det här? Jag klev in i duschen och lät vattnet rinna ner för min beniga kropp. Lade armarna i kors över bröstet och blundade samtidigt som jag lutade mig mot det svala kaklet och sakta gled ner mot golvet. Tårarna brände bakom ögonlocken, men jag vägrade släppa ut dem, knep bara ihop ögonen mer och mer tills det gjorde ont. Det kalla vattnet kylde skönt, fick bort rodnaden och alla ärr på kroppen bleknade bort, det syntes knappt. Tillslut brast det sista hoppet, kampen inom mig, den starka viljan om vem jag en gång varit fanns inte längre, kvar i sörjan fanns bara en vilsen själ.

Tårarna sköljdes bort, rann ner i brunnen tillsammans med min ångest, men lämnade mitt tomma skal kvar ovanför. Jag ville bort, bort från den världen där smärtan existerade bort från allt hat som tyngde ner mig mot marken och varje dag påminde mig om varför nya ärr bildades i själen.

I ren panik skrek jag ut min ilska, rev och slet i armar och ben, bet mig i underläppen tills det gjorde ont. Dunkade huvudet i väggen skrek mer och mer. Varför ville det inte försvinna? Kunde det bara inte lämna mig ifred?! Själna som alltid viskade i mitt öra, skrämde mig från mörkret och fick varje natt att bli en levande mardröm.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren kiefernzapfens med Poeter.se id #34817 innehar upphovsrätten